

Tiendedele. Lad os blive ved det, som Fler-tallet har indstillet, nemlig de tre Fjerdedele; jeg tror rigtignok, jeg kan forsikre det ærede Medlem, at kunne vi faae Regjeringen til at gaa ind paa, at Staten betaler de tre Fjerdedele, maa vi være meget fornøiede. Mere kan der aldeles ikke være Tale om. Det er jeg overbevist om, og det er det, som Fler-tallet i Udvalget har været overbevist om, thi vi kunne ikke have Noget imod, at Sta-ten betaler saa Meget som muligt, men vi have heller ikke villet indstille Noget, som vi kunne sige os selv, det er umuligt at faae gennemført baade her og i det andet Thing. Det var de to Vædringsforslag. Ja, saa var der endnu et Vædringsforslag af den ærede sidste Taler, nemlig til § 5. Der staar saaledes: „Sundhedskommissionerne kunne til Dækning af Udgifterne til de af dem i Medfør af denne Lov truffne Foranstaltninger, forlange Forstus af den kommunale Kasse“ og saa tilføjer han, at det kun kan ske, „saafremt disse billigst af den vedkommende kommunale Bestyrelse“. Det følger af sig selv, at hele Udvalget er enigt om, at vi ville overlade de kommunale Bestyrelser den størst mulige Myndighed og ikke tage det Mindste fra dem; men man maa jo paa den anden Side, naar man skriver en Lov, indrette den saaledes, at den bliver praktisk. Lad os nu tage det Tilfælde, at der udbræder en Epidemi. Saa komme disse 5 Medlemmer af Sundhedskommissionen sammen, de to: Vægen og Herredsfogden, og de tre, valgte af det kommunale Raad — jeg lægger udrykkelig Vægt paa dette: Valgte af det kommunale Raad — og saa skulle de tage Bestemmelser, naturligtvis i al Hast, og saa hurtigt som muligt se at faae disse Foranstaltninger truffne. Naar de saa have undersøgt Sagen og mene nu at kunne sige, hvor der skal arbeides, saa skulle de skrive til Formanden for Amtsrådet, og saa skal dette indvarsles. Dertil vil gaa nogle Dage, og saa ligger det Hele, og man kan vende sig saa hurtigt som muligt, mindre end to, tre Dage vil der dog ikke gaa, inden Amtsrådet kan blive samlet. Naar de saa endelig ere komne sammen, og man har havt Taalmodighed til at vente saa længe, siger Amtsrådet: Ja, det og det kunne I altsaa gjøre, de og de Lokaler kunne I leie o. s. v. Men man maa jo erindre, at ved en saadan Epidemi forandrer Situationen sig hver Dag. Lad os erindre, at er der gaaet et Par Dage, kan Epidemien have udbredt sig til en tre, fire, fem, sex andre Sogne, saa skal Amtsrådet igjen indkaldes og saaledes gaar det videre. Forretningsgangen bliver saa sen, at det, man egentlig ønsker at op-

naae ved denne Lov, nemlig at der skal trædes kraftigt op, opnaas aldeles ikke, saa jeg kan ikke rigtig indse, hvorledes dette skulde lade sig gjøre, naar man i det Hele ønsker denne Lovs Diemed oplydt. Man maa jo ogsaa erindre, at det er de kommunale Raad, som vælge tre af disse Tilsynsmænd, altsaa Majoriteten af dem, og hvem forhindrer de kommunale Raad i dertil at vælge Mænd af deres egen Midte. Saa have de Majoriteten, saa kunne de være visse paa, at deres Interesser blive varetagne. Jeg kan ikke forstaa det hele Kæsonnement, thi baade er det et meget vidtløftigt Maskineri; og man kan slet ikke sige, at der ved Undladelsen deraf sker noget som helst Indgrib i den kommunale Selvstændighed. Det kommunale Raad vælger selv de tre Medlemmer: Lad dem saa vælge dem af deres egen Midte, saa har det ingen Nød, saa skal det nok gaa. Det forundrer mig saa meget mere, at dette kom fra det ærede Medlem, fordi han jo sidste Gang ikke var fornøiet med det Forslag, som her forelaa; han vilde have Enhed, helst Alt samlet i Justitsministeriet, tror jeg; men dette bliver jo akkurat det Modsatte, det bliver endnu mere et Omsvøbsdepartement, naar man gaar til de kommunale Raad. Jeg maa derfor paa det Bestemteste fraraade dette Vædringsforslag, da jeg tror, at Loven derved vil blive i væsentlig Grad forværret, og fordi der i Virkeligheden slet ikke er Tale om Indgrib i den kommunale Selvstændighed. Søvrigt finder jeg ikke Anledning til at udtale mig videre. Jeg skal kun berøre et Vædringsforslag, der er stillet til § 21. I denne Paragraf staar, at de, der ere formuende, skulle betale selv, og det finder jeg, er udmærket; jeg ser ikke, hvorfor Staten eller Amtet skal betale, naar jeg faar en epidemisk Sygdom, og det er jo egentlig det, som indeholdes i Vædringsforslaget. Jeg synes, der er ikke Grund til at beskytte de Rige saa meget, det pleier jo navnlig det ærede Medlem, der har stillet Vædringsforslaget (Leth), ikke særlig at gjøre, han pleier mere at tale de Smaas Sag, saa jeg veed ikke, hvorfor han her vil tale for de rigeste Folk. Jeg synes, det er bedre at lade dem betale, som kunne betale. Hermed skal jeg slutte og anbefale at vedtage Fler-tallets Vædringsforslag og derimod at forkaste de af den sidste ærede Taler stillede Forslag.

Tauber: Jeg tror, det maa indrømmes, at saaledes som Lovforslaget vil komme til at se ud efter Udvalgets Vædringsforslag, vil det vinde en hel Del i Sammenligning med, som det foreligger. Smidlertid maa jeg